

Ο πλούσιος από το Ντητρόιτ κι ένα φοβερό όραμα του Γέροντος Έφραϊμ

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«...Όταν τον Φεβρουάριο, πήγα στην Αμερική στην Αριζόνα, και είδα το γέροντά μου Έφραϊμ, μου έκανε μια ερώτηση, καί μου είπε «προσφέρεις 50 χρόνια τον λόγο του Θεού, και από ότι ξέρω από την πρώτη μέρα που έγινες διάκονος, άρχισες να κάνεις κηρύγματα εις την Νέα Μηχανιώνα. Και τα συνεχίζεις μέχρι σήμερα, πενήντα ολόκληρα χρόνια.

Έγραψες και βιβλία πολύ ωφέλιμα. Μπορεί να έσωσες και 100.000 χιλιάδες ψυχές και διακόσιες.

Συ όμως, θα σωθείς ή θα Κολασθείς;»

Θέλετε να το επαναλάβω; Τον κοίταξα με βουβό το στόμα και το επαναλαμβάνει «παπά μου, συ θα σωθείς ή θα Κολασθείς;»

Πριν από χρόνια, μου είπε, πήγα στο Ντητρόιτ, και κει με κάλεσαν σ' ένα σπίτι να εξομολογήσω έναν ογδοντάχρονο, ο οποίος δεν ήθελε εξομολόγηση στην ουσία, αλλά ήθελε να του κάνω ερμηνεία ενός ονείρου που είδε. Εγώ άρπαξα όμως την ευκαιρία, και από το όνειρο έβγαλα την εξομολόγηση.

Και είπε, και είπε, και είπε αυτός ο ογδοντάχρονος άνθρωπος, πολλές και φοβερές αμαρτίες, ακατανόμαστες, που δεν μπορούμε ούτε καν να τις ονομάσουμε, στις εξωτερικές μας συζητήσεις, λέει, όχι μέσ' την εκκλησία, ούτε έξω καν. Τόσο φοβερές ήταν αυτές οι αμαρτίες...

Προσπάθησα λοιπόν να του βάλω μέσα, τη συναίσθηση της βαρύτητος της

αμαρτίας, και ότι αύριο μεθαύριο, είτε του αρέσει είτε δεν του αρέσει, είτε το θέλει είτε δεν το θέλει θα βρεθεί μπροστά στην Κρίση του Αγίου Θεού.

Και τότε εκείνος ο άνθρωπος, κάτω απ' τη χάρη του Αγίου Θεού, ως άλλος ληστής, είπε «Θεέ μου, συγχώρεσέ με τον αμαρτωλόν», δεν είπε «Μνήσθητί μου Κύριε όταν έρθεις εν τη βασιλεία Σου», είπε «Θεέ μου συγχώρεσέ με τον αμαρτωλόν», αυτό είπε, και άρχισε να κλαίει, και να κλαίει, και να κλαίει, και να κλαίει ...

Μισή ώρα, μια ώρα, μιάμιση ώρα, δύο ώρες... και 'γω καθόμουν και έκλαιγα μαζί του.

Του διάβασα τη συγχωρητική ευχή, και έφυγα. Αυτός κάλεσε όλους τους δικούς του, και είπε πόσο ανάλαφρος ένοιωθε, γιατί ήταν και πολύ γεμάτος.

Πάμπλουτος εν τω μεταξύ, με εκατομμύρια εκατομμυρίων χρημάτων, και άρχισε να αγκαλιάζει όλους και το υπηρετικό προσωπικό, και να θέλει να χορεύει τους Ελληνικούς χορούς από την χαρά του την πολλή, γιατί ξελάφρωσε, πέταξε όλη τη σαβούρα του, και την πήρε ο Σταυρός του Κυρίου, και χαρά, χαρά, χαρά, «πετάω σαν άγγελος, νοιώθω νάχω φτερά, νοιώθω νάχω φτερά», και έψαλλε ό,τι θυμόταν απ' την πατρίδα του, μικρό παιδί, γιατί ήτο Ελληνοαμερικανός.

...Και από τα πολλά πηδήματα και την πολλή του τη χαρά, αισθάνθηκε κούραση, λέει, «Ας ξαπλώσω παιδιά μου λίγο τώρα, πέντε λεπτά έτσι, να ξεκουραστώ. Θεέ μου σ' ευχαριστώ, που δέχτηκες εμένα τον αμαρτωλό, Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ», και πέθανε.

Θάνατος οσιακός, όπως αυτού του ανθρώπου, που ήταν απάνω στο Σταυρό του κακούργου.

Καί τώρα ένα όραμα του γέροντα Εφραίμ...

Κάποτε ο γέροντάς μου, ο πατήρ Εφραίμ, είδε το εξής φοβερόν όραμα. Βρέθηκα, μας διηγείται, όπως μας το διηγείται, -μας το έχει διηγηθεί πέντε δέκα φορές μέχρι τώρα,- σε ένα απέραντο τόπο, όπου υπήρχαν χιλιάδες χιλιάδων άνθρωποι, πάσης ηλικίας και φύλου.

Και μπροστά σ' αυτό το πλήθος, στεκόμουν και γώ.

Απέναντι από μένα βρισκόταν ένας γίγαντας, ένας δαιμόνιος άνθρωπος, ένας φοβερός κατήγορος, έτοιμος να κατηγορήσει, και να τους καταδικάσει όλους, με επιχειρήματα σατανικά. Επιχειρήματα που του έδιδε αυτό το πλήθος.

Το αξιοπερίεργον λοιπόν ήτο, ότι όλο αυτό το πλήθος, ήταν βουβό, είχαν μεν όλοι στόματα, όπως και μάτια και τα λοιπά και πρόσωπο, αλλά το στόμα τους ήταν κλειστό. Ήταν όλοι τους μουγγοί. Διότι όλοι τους ήσαν αναπολόγητοι σ' αυτή την κρίση που γινόταν, σ' αυτό το δικαστήριο. Και τώρα τι θα γίνει;

Τι πρέπει να κάνω εγώ; Και αμέσως του λέγω θαρρετά. Ο γέροντας, λέει θαρρετά, στον δαιμόνιο αυτόν άνθρωπο. Δεν μπορείς να τους καταδικάζεις όλους αυτούς τους ανθρώπους εσύ, επειδή συ έτσι το θέλεις!

Εκεί τότε εκείνο το φοβερό δαιμόνιο, άρχισε να κατηγορεί τον καθέναν χωριστά, για τα αμαρτήματά του. Και πρώτον, διότι δεν είχε κανείς μετάνοια. Το

επαναλαμβάνω σε όλους. Δεν είχε κανείς μετάνοια! Δεύτερον, τρίτον, τέταρτον, πέμπτο, έκτο, έβδομο, όγδοο, ένατο, δέκατο, θα απαριθμήσω μερικά απ' αυτά.

Ο ένας ήταν κλέπτης.

Ο άλλος, μέρα νύχτα έλεγε ψέματα.

Ο άλλος ήταν υπερήφανος.

Και για να μη λέω ο άλλος, ο άλλος, λέω, εγωιστής, κενόδοξος, πόρνος, μοιχός, παιδεραστής, ομοφυλόφιλος, φονιάς, πατροκτόνος, μητροκτόνος, εκτρώσεις, αρσενοκοιτία, μέθυσοι χαρτοπαίκτες, λοίδοροι, μαλακοί, δειλοί, φιλάργυροι, οργίλοι, θυμώδεις, κατακριτές, κουτσομπόληδες, αργολόγοι, αιμομίχτες, φθονεροί, ζηλιάρηδες, άδικοι, άρπαγες, δόλιοι, πονηροί, χωρίς προσευχή, χωρίς εκκλησιασμό, χωρίς εξομολόγηση και μετάνοια, χωρίς Θεία Κοινωνία, ανελεήμονες, άσπλαχνοι, άστοργοι, ασεβείς προς τους γονείς και μεγαλύτερους, κακούργοι, αναρχικοί, ανήθικοι, αργόσχολοι, σκληροτράχηλοι, αγνώμονες, αχάριστοι, θέλετε να πω και άλλα;

Και γώ, λέει ο γέροντας, τους υπερασπιζόμουν όλους αυτούς. Να τι κάνει το κομποσχοινάκι σας! Α, πούντα; Να τι κάνει η προσευχή. Να τι κάνει η αγιασμένη ζωή, να τι κάνει η παρρησία προς το Θεό! Υπερασπίζεσαι τον άνθρωπο που είναι αμετανόητος. Και τους παίρνεις φώς! Και θείον φόβον! Για να έρθει στη μετάνοια ! Και όμως αυτός τους καταδίκάζε, με βάση την Αγία Γραφή διότι όλες αυτές οι αμαρτίες που ανέφερα, είναι όντως γραμμένες, σε ολόκληρη την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη και στο Ευαγγέλιο.

Και συνεχίζει ο γέροντας: Κι όμως εγώ τους υπερασπιζόμουν όλους αυτούς, επικαλούμενος την ευσπλαχνία του Θεού, την άκρα μακροθυμία Του και το έλεός Του. Όχι, φώναζε αυτός, θα καταδικαστούν όλοι τους, στους αιώνες των αιώνων, διότι δεν είχαν μετάνοια ειλικρινή, θείον φόβον, αγάπη, μυστήρια, προσευχή, ελεημοσύνη, θεία μυστήρια, και δε συγχωρούσε ο ένας τον άλλον.

Και άμα ξέρετε, θυμώσουμε λιγάκι, κατεβάζουμε μια μούρη μέχρι κει κάτω, έτσι, μέχρι κει κάτω πάει η μούρη μας. Ιδίως μεταξύ των συζύγων.

Μη παρεξηγείται κανένας. Και μεταξύ φίλων, και μεταξύ συνεργατών, και μεταξύ γειτόνων, και μεταξύ παπάδων, και μεταξύ δεσποτάδων, και μεταξύ μοναχών, και μεταξύ όλων ημών.

Έβλεπα αυτούς τους ανθρώπους μουγκούς και βουβούς, και τους λυπόμουνα κατάβαθα. Δεμένες οι γλώσσες τους. Κλειστά τα στόματά τους. Και όμως εγώ δεν σταματούσα να αντιμάχομαι, -προσέξτε τώρα με τι αντιμάχομαι,- όχι εγώ, ο γέροντας.

Με νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, μετάνοιες, κομποσχοίνι, ελεημοσύνη, εγκράτεια, δάκρυα παρακλητικά προς τον φιλόανθρωπον Κύριον, και Σωτήρα ημών Ιησούν Χριστόν και την Παναγία Μητέρα Του. Και ενώ συνεχώς μαχόμουν μαζί του, λέγοντας αυτός τα δικά του, και 'γω αντιλέγοντας, υπερασπιζόμενος όλους αυτούς, ακριβώς τότε, από τις πολλές φορές, που έλεγε κείνος και έλεγε και ο

γέροντας, ήλθε εις εαυτόν.

Και ερχόμενος εις εαυτόν, είπα. «Και τώρα τι γίνεται; Παναγία μου φώναξα μέσα στο κελί μου, Χριστέ μου, σε τι μέρες ζούμε; Χάνονται εκατομμύρια και δισεκατομμύρια ψυχές. Χριστέ μου, πού πάμε; Πού πάμε; Πού πάμε;

Η ώρα του θανάτου έρχεται, οι άνθρωποι και μείς μαζί τους περπατάμε αδιάφοροι. Μας κατέλαβε όλους μια απέραντη πνευματική νάρκη και ραθυμία.

Ούτε πίστις, ούτε Θεός, ούτε αγάπη, ούτε έλεος προς τον πλησίον, ούτε συμμετοχή στα άγια μυστήρια, ούτε προσευχή, ούτε μετάνοια, ούτε δάκρυα. Πώς θα σώσουμε; Πώς;